

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap october 13^{kán} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A z a t y a.

(Folytatása.)

Hogy birkásunknak e' változását az olvasó is olly rémitőleg csudásnak ne találja, mint én akkor, röviden elmondom az egésznek okát.

A' fiúcskának üdülése közben David az anyát is meghívta örömében, hogy látogatná-meg fiát. A' békülésnek egy neme után a' régi vizsály forrása (azon kérdés, mellyik szülőnél legyen a' gyermek) uj czivódásra adott okot. Péter történetesen hét hónapos gyermek volt a' nélkül, hogy a' kora születésnek feltűnő jelei látszóttak volna rajta. Beynon asszonynak bátyja, egy rossz lelkű, elállatosodott marhabizlaló és hajcsár, ellenségét, a' gyűlölt Davidot, gyakran sértegette tulajdon huga becsületének rovására; szóval, értésére adta, hogy a' gyermeknek apja nem ő, hanem az on férjfiú, ki már az összekelés előtt (mint nekem David maga elbeszélé) vetélytársa volt. A' szerencsétlen anya e' végzetes összejövetel alkalmával, vagy azon vágytól izgatva, hogy Péterkét férjétől elszakasztva célt érjen, vagy csupa boszútól ingereltetve, az illedelemről és gyermeke boldogságáról annyira megfélemedezett, hogy bátyjának ama rágalmozó állítását valónak mondá. Az önző atyának, ki szerelmök közös tárgyát kizárólag magának tulajdonítá, megmutatni, hogy a' gyermek csakugyan övé, és egyedül övé, 's hogy David önnön szégyenét és átkát kegyelte abban, kit büszkeségének 's boldogságának tartott — olly neme volt a' kisértésnek, mellynek akkori hangulatában a' gyöngye nő ellent nem állhatott. David az összejövetelt nejére halmozott legrettenetesebb átkokkal végzé, 's azon pillanattól nem nézhetett többé Péterke kedves ártatlan szemeibe a' nélkül, hogy arczán ama férjfiúnak vonásait ne gondolta volna látni, ki neki olly végetlen gyötrelmet okozott. Ama barátságos csillagok, mellyekbe ritkán tekinthetett a' nélkül, hogy reájok csókját ne nyomja, egy vigyorgó rém lakává, egy gunyosan kaczagó sátánfejjé változtak reá nézve, mellyek őt, mint más gyermekének botor ápolóját untalan kísérek. Ama férjfiúnak szemei is kékek voltak; Péteréi a' legszebb azur

szinben tündöklének; igaz, hogy anyjának is kék szemei valának; de a' féltékenységtől megvakított, az ámitás törébe esett apa nem tudott, nem akart fíja szemeiben többé az anyáéira ismerni.

Az itt rajzolt rémitő kedély-állapothoz hasonló, bár mi dús legyen is korunk mindennemű, igaz és költött történetben, bár mi távulban kerestessenek is azokban az ingerültség okai, az emberi szív élettörténetének még egy lapján sem olvasható. Ollyanok, kik a' szenvedély-dulta kedély és szívnek minden új és különös gyötrelmét maguk is l e t t d o l o g n a k tudják, nem fogják részvétlen olvasni David érzelmei kiömlésének azon töredékeit, melyeket nyugodtabb percekben, a' tanyája körül járdaltunkban tett-le keblemben.

„Annak megbizonyodása, hogy az áldás angyala helyett, kit nönkben birni gondoltunk, kit szerettünk 's kegyeltünk, egy elesett, romlott lelkű hölgyet záránk keblünkre, kemény próbája lehet a' sorsnak: de helyzetemhez képest még is tűrhető baj. Egy illy fölfedezést tett g y e r m e k t e l e n férjfiú, sulyos csapását érzi a' sorsnak, de korán sem olly sulyosat, mint én! Ő legalább tudja a' legroszabbat, 's nyomorának egész tömegét látja. A' nő nem azon tiszta, szeplőtelen angyal többé, kit imádt; azt valamelly undorító tárgyként kezdi tekinteni, futni, gyűlölni — 's így kebelsérvére írt talál. De millyen írt talállok én? Miként tudnám két csillagszemét, édes mosolyát látva a' bájos gyermeket gyűlölni? Mit vétett ő nekem, hogy gyűlöljem? És még is, még is — monda tompa susogással, mely szánatos sziszegésként hangzék — érzem, hogy tehetem — érzem — hogy — g y ü l ö l ö m ! “

Az egymással küzdő iszonyú beltusák utálatos fintorképpé ferdíték e' végszavaknál arcját. Engem megborzasztott e' képéből kikelés, 's e' pillanatban egy szeretett gyermeknek szerető gyilkosát láttam már képzetemben, a z o n gyermeknek, ki kevés idő előtt még olly szenvedélyes, majd nem örülésig vivő szeretet tárgya volt.

„Érzem, hogy gyűlölöm — dohogá süket ércztelen hangon, maga elébe meredve. — De hát ír-e ez száz meg száz darabra tépett szívem sebére? Nem, nem; ez valóságos pokolkin! sőt még azon férjfiú, kinek gyermekei vannak, sem szenved olly éles fájdalmakat, mint én. Nejének nem is álmodott hűtlensége által támadhat ugyan keblében egy ür, végetlen, sötét en á s i t ó ür, de gyermekei — kéttelen gyermekei — még is övéi maradnak. Ama szép, boldog napoknak szülöttei, midőn a' nő még jó, még hű volt, anyjok botlása által nem lesznek mások. Tűzhe-

lye körül maradnak azok, mint szörnyű veszteségének pótlói; szemökben nem mászt lát, mint anyjokat, minő az botlása előtt volt, minő akkor volt, midőn lakába vitte, hol — biederme szerint, együtt éljenek, haljanak. De mi marad nekem? Mit látok én, ha azon szemekbe tekintek, melyekben máskor egész örömem 's boldogságom mennyét találtam-fel? O! uram, mit látok én ott?" — És az atya vonásain legkeserűbb gyűlölség és utálat fejezé-ki magát.

Ész-okokkal küzdeni olly boldogtalan kedély-ingerültség ellen hasztalan volt volna.

„No, most mondja-meg ön, orvos, ha tudja — kezdő ujan kitörő indulattal — el lehet-e illyesmit viselni? vagy mihez kezdjek? Ön meggyógyítá egykor a' fiút, meg tud-e engem is gyógyítani? Minden mesterségtek egyedül a' testre terjed-ki; de vannak a' kedélynek is mirigyei, lázai, rákfenei, melyek a' testnek minden bajánál veszélyesebbek. Kerülni azt, ki nélkül nem élhetek; elűzni őt, kit csak egy órára sem bocsáthatok-el magam elől; mondja ön — van-e ember, ki ezt megbírná? Van-e állapot, melyet elviselhet egy teremtmény, kit a' mindenható felhatalmazott élni vagy halni — halni — vagy magát kivégezni? Nem — nem; ön nem mondhatja-meg, mit tegyek, mint viseljem-el kinomat; ön nem, de egész emberiség sem találand az illy enyimhez hasonló élő károhozatra valaha gyógyszert!"

E' naptól fogva majdnem örökké távol volt házából 's Péterkétől a' szerencsétlen atya; magánosan, érthetlen szókat mormogva tébolygott; inségét az irtózatossan széttépett sziklák rovátkái, zuhatagok zsilipjei, ernyős rengetek közé vitte; vad, rideg, elkietlenült kebellet járdalt, minők az életről vagy halálról nézetei voltak. Valamelly elhanyaglásnak eredménye volt-e, melyet a' kényesen nevelt, 's most elhagyatott fiú annál inkább érzett, vagy onnan származott, hogy finom 's mély érzésű, és betegsége által megrázott természete még egészen helyre nem állván, apja érzelmeinek változása miatt újra meghajlott; — elég az hozzá, az alig felüdült fiúcska ismét ágyba 's az ideglázba visszabukott.

E' közben a' nő, ki az apának e' végetlen lélek-gyötrelmeket szerzé, nem kevésbé szenvedett. — A' boszúnak csordultig telt kelyhe ollyannak nyujtva, ki iránt még nem aludt-ki a' szerelem egészen keblükből — 's Beynon Margitnál így volt — hasonló az ügyetlen kézben elpattanó lőfegyverhez, melly a' sérteni szándékozó célzónak veszélyhozóbb, mint a' sértetni szándéklottinak. Boldogtalan, önmagát vádió botorságának perczétől fogva, egy maga magát emésztő iszonyú törödelemnek martalékja lön lelke. Alig hallá-meg a' csak néhány mértföldnyire lakó 's éppen betegen

fekvő anyja fijának ágyba esését, azonnal követet küldött férjéhez, ezt egy óra negyednyi beszélgetésre magához kérető. Ellenkező indulatokkal küzdött szívvél engede David a' kérelemnek: 's találkoznak.

Találkozásuk megható 's ünnepélyes volt. Ágyában fekve, lélekzete szorulása miatt vánkossokkal felgyámitva, fogadá a' nő férjét, 's egy elfonnyadt, halvány kezét nyújtott felé. Ez kedvetlenül mulatott még csak közelében is. Gyermekeitől órákra kelle megválnia — gyermekétől, mint azt, a' beteget, szánakozástól meglágyított szívvél, ismét nevezé. Szíve csak azzal volt telve, gondolatai csak nála mulattak — annyival is inkább, mivel a' távol levőnek tekintete ama boldogtalan ábrányban, hogy az háza becsületének képzeltt gyalázójához hasonló, nem hidegithető vagy bosszithető-meg szívét. Honn pokolkin tobzódott keblében ama heves vágy, hogy a' fiúnak ismétlen olly fáradhatlan ápolója lehessen, mint volt, és ama félőrült gondolat közt, hogy ál-apaságát egész világ tudja; azt pedig büszkesége nem akará engedni, hogy atyai gyöngédséggel más gyermekének (képzeltt) bolondja legyen. Így házában és házán kívül gyötörtetve, a' képéből kikeltt, halvány, borzas szakálú, kuszált hajú, sötét tekintetű David szerencsétlen nejétől, mint valamelly mérges kigyótól irtózott. Távol állva, hidegen nézé azon hölgyet, ki egykor szíve választottja volt; 's még nejének gyakori vérömlése sem birt szívében szelidebb érzést gerjeszteni; kezét nem nyújtá üdvözlésre, szó nem jött ajkára, de még csak szemeit sem veté reá.

„Jőjj közelebb — mondá Margit lassú nyögéssel — nem szólhatnak hangosan; pedig olly sok mondani valóm van, 's időm olly rövid!”

Egy lépés és nem többel közeledett felé.

Levegő után lihegve, egy ágyában fölsegélő karra volt volna a' nőnek szüksége, 's könyörgve tekintett férjére — férjére, ki még rövid idő előtt bensőséggel vonta keblére, gyámitotta, 's ki-nek szerető szíven még soká fogott volna nyugodni boszúsovár bátyja nélkül; de mivel a' hollószívű férj nem közeledett hozzá, nagy-maga megerőtetés, a' boszús kétségbeesés egy nemével segélé magát ülőhelyzetbe, és szemeiben egy könyűt tört szét, hogy férje meg ne lássa. A' heves, erőszakos mozdulat az élet-higanynak egy uj, rémitőbb kiömlését vonta maga után. Davidot a' szenvedő hölgynek szemrehányó tekintete megindítá; hozzá lépett, és a' piros nedvvel majdnem csordultig töltt szilkét elébe tartá. Még e' késő 's hideg udvariság is mélyen rázá-meg a' dult keblű nőt; szemeiből könny-zápor omlott, 's keservesen sirt.

„Még egyszer, csak még egyszer gyámíts-fel David. Karodnak bármi csekély érintése is szellemi emelkedést adand roskadt tagjaimnak; csak még egyszer gyámíts, különben nem tudom megmondani, mit egy világért nem akarnék elhallgatni halálom előtt.

David még egyszer érzé azon halálszerű, vértelen kéz illetését, melyet az oltárnál elfogadott, és a' multnak emléke álomként tűnt-fel lelkébe. A' csak egy évig frígyes szerencse; az unalmas hosszú órák; a' legbensőbb gyöngédség özönének átruházása ama gyermekre; a' kiseddel leéltt néhány évi üdvnek hiedelme; e' végső egyetlen vigasznak is amaz utósó és fájdalmas elrablása; egyetlen visszaemlékezés percében mind, mind feledve lőnek, sőt még szorítását is viszonzá ama hideg kéznek, és figyelemmel várt a' közlendő beszédre.

„O, ember, hallgass türelemmel, míg ama vallomást“ — — A' bevezetés igen gondolatlan volt.

„Ég átka nehezedjék vallomásodra! — vága közbe hevesen Llandefelach birtokosa. — Egy betűt sem akarok többé belőle hallani! Adná ég, soha se hallottam volna. Tiedhez hasonló vallomások, tiedhez hasonló árulás után, inkább pokolhoz mint éghez illők. Vallomásod tett gyermektelenné, 's gyermekedet — atyátlanná; vallomásod tön iránta természetlenné, 's bájainak gyűlölő-jévé! Mért nem haltál békén a' bűn fertője, a' vétek kéjében, mint a' gyalázatban éltél, miután olly soká orromnál hurezoltál! Most az igazság is bűnné fajul ajkaidon; nálad a' való sátániabb dulást tön, mint valaha a' legszövényesebb hazugság tehete. Csak rajta tehát, hazudj folyvást nyomorult, és halj-meg hitszegésedben; úgy előbb remélhetsz bocsánatot a' könyörülő Istentől, mint ez átkozott vallomásodért!“

Fél ájultan, kezeit redőzve 's fojtott lélekzete miatt elégtelen volt a' dühöngőnek szavába vágni, kivevén egy két szócskával.

„O, hallgass-meg, én megcsaltalak!“

„Megcsaltál! Hát nem tudom én azt? Mért ennek ismétlése? Hát nem mondád-e már el szerencsétlen mind azt, mi keblemben mindent meggyilkola, mi a t y a i volt? Inség leánya! Hitesd-el most velem; ha teheted, hogy nem csaltál-meg! Szerezd vissza boldog tudatlanságomat; ámits-el újra, hogy higgyem, miképp' ő a z én gyermekem; csalj-meg, hogy őt ismét vissza fogadhasam szivembe és ágyamba! Meg akarnál békülni halálod előtt Isteneddel? — halj hát azon irgalmas hazugsággal, azon ajkaidon elhaló végső igékkel: „ő a' te fiad, a' te gyermeked!“ — De nem, nem; már késő!“ *(Vége következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' tengervíz gyógyereje. A' „York Herald“ egy fiatal hölgyről tesz említést, ki erős megfázás köve kezében hangját veszte-el. Több jeles orvos próbái sikertelenek voltak a' hölgy hangjának visszaszerzésében, míg végre az asszony, kinél a' hölgy szolgált, egy kirándulás alkalmával néhány palack tengervizet vivén magával házába, a' néma leánynak abból inni adott. És ki hinné? — mielőtt három nap lefolyt volna, a' hölgy visszanyerte hangját 's tökéletesen meggyógyult.

Természetes légszesz. Portlandban, Fredonia közelében, egy fénytorny van, mely egy szomszéd szikla hasadékból kiömlő légszesz nemű anyaggal világittatik. A' szirthatadék fölé kádat alkalmaztak, 's a' légszeszt csök segedelmével a' fénytornyba vezették. A' légszesz szakadatlanul ömlik, és fénye semmit sem enged a' mesterségesen készített gas fényének.

Mérges halak. A' Móri szigetről Indiába vitorlázó Ganges nevű hajón sok ember halt-el. A' hajó egy halponkhoz ért, hol sajkát eresztvén halászni kezdett; és munkáját gazdag préda jutalmazá. A' hajónépség mohó étvágygal emeszté-fel a' fogott halaknak egy részét; de rövid idő alatt 15-en halván-meg közülök, kik mint a' tengeri malaczkok felpuffadtak, azon észrevételt tettek, hogy a' halaknak kell mérgeseknek lenni. Orvosi vizsgálat után csakugyan meg is bizonyodott gyanújuk. (Oriental Herald.)

Pamutfa angol földön. Northallertonban egy kertben három pamut-csemete tenyészik, melyeknek bimbói augusztusban fakadtak-fel. Egyik rendkívül sok, fehér, és finom tapintatú pamutot termett. E' pamut-csemetéket már néhány év előtt ültették ugyan, de gyümölcsözni még csak az idén kezdettek.

A' dahlia mint saláta-pótlék. Azon megjegyzést, hogy a' dahliát tehenek is kedvelik, 's hogy e' diszvirág ezentul marhatápláléknak is használható lesz, már néhány év előtt tették. Most a' kertmívelő társaság Parisban azon fölfedezésre jött, hogy e' virág ha nem főzeléknek is, mint sok színű termény a' főzelékek vagy tulajdonképpen a' saláták nemei között még is helyet foglalhat. És ki képzelné? a' virágnak nem zöld szárlevelei, nem gyökérhagymája, hanem szíromai használatnak eledül. A' falánkok számára tehát új aera nyílt-meg különféleséget követelő gyomruk töltésére és némelly finnyásabbak csupán szagát kívánják még módosítani vagy közönbösíteni, hogy minden kívánnak megfeleljen. E' fölfedezéssel az asztal festőleges tekintete is sokat nyert; mert a' tálba halmozott dahlia-szíromok nagy bokráthoz hasonlítandnak, melynek színvegyületét a' házi asszony eczet által még élénkebb 's az aizi olaj ráöntése által fénylőbbé teszi, mielőtt a' sovár vendégek Florának e' szép magzatát egy darab borjú-hussal benyelnék.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r .

Millyennek kellene lenni a' divatnak lányaink közt?

(Félc.)

Testetök szépsége az épület; ha útszélre vizitok, 's azon iparkodtok, hogy szépen tűnjék szem elé, fényljék 's bámulatot ébresszen — az elménők mondani fogják ugyan: „O be szép! be szép!“ de tovább mennek, 's nem térnek-be. Hanem ha szív- 's elmétöket ékesítitek ártatlanság- 's erény-

nyel, egy házat építendetek az örökkévalóság, egy templomot az okosság számára, 's ki rá ismer, meg fog állni, örömmel szálland abba örökre...

Magas ajándoka az isteneknek, midőn egy lányabrázaton a szépség bájmadara arc- és ajk-haván úgy építé diszes fészket; midőn egy csillag szem-pár úgy villámlik-le a' mennyei arczulatkán, mint téjbe morzsolt eprecskék, 's midőn még egy lány mosolyg felettök, és a' száj 's arcz körül kellemes Grácziaák röpének fel 's alá, mint barátságos házifecskek... De a' házifecskek elvonulnak, ha tél közelg; az ifjúság bájmadara egy igen rövid nyár után elröpül, az arczulat eprecskéi lehervadnak; 's lassanként az idő is levonja a' szépség csillogó rezgetűjét fejünkről... Akkor nézzük kedves lányaim, mi van belül a' házban, a' szivbe begyűjtve erények- 's jótulajdonokból az élet telére! hogy a' fő magtára 's a' sziv pinczéje el-van-e látva később időkre szellem- és szívlapokkal?!

Nézzetek-körül, kedves teremtések! Mind azon férfiak, kik szépségtök idején körüldongának, mint földészifjak a' majusfát; mindazok, kik veletek lepkeként édelgének, balga, hízegő szóvirágokkal dicsőítettek, és az udvariasság mézes lepénykéjével 's a' bókولات istenitalával részegítének — hol vannak most? Mind eltűntek a' fecskékkel, 's a' fris eprecskék társaságában arczatoktól elpártoltak. Azért kedvesim, ne ügyeljete a' zsinár világfira, ki szépségtök fénylámpájánál csak én-jét akarja világíttatni; ne hallgassatok az izetlen bókolora, ki szépségtöket égig emeli, kinek csupán arczatok bája tetszik, ki szellemtökre mit sem ügyel.

Kövessétek az elmondandó szüziség szabályait, 's boldogok leendetek az égben, hol a' házasságok köttetnek; boldogok a' földön, hol azok teljesületbe vétetnek, 's leéletnek.

Legyetek erkölcsösök! Őrizzétek szellemszárnyaitok ez égi csillámát; kerüljétek mindazon hely-, társaság- és könyvet, hol nem a' legmagasb erkölcsiség uralkodik; mert csak ez egyedüli nemtője a' dicső szüziségnek.

Legyetek kegyesek! kegyesek a' szentházban, otthon, kegyesek az élet-, szeretet- és szerencsében, kegyesek a' balesetekben. Kegyeség villámhárítója a' léleknek. Kegyes női kedély soha sem lehet szerencsétlen.

Legyetek alázatosak! Alázatosak uraitok, alázatosak szüléiteket, játszótársaitok, 's alázatosak szívetek férfai előtt; az alázatosság ékit titeket, 's mennyei kecsét kölesönöz.

Legyetek szerények! Szerénység a' szellem, mellyben minden erény legtovább állhat szilárdul. Szerénység kedvenczerénye az istenségnek. Hajdan egy kis harmatcsöppecske hulla-le mennyből a' világ-tengerbe, hol így fohászkodék a' szerény csöppek: „ah, mennyei édes atyám! mi vagyok én, pirinyó, semmis csöppecske e' szörnyű víztömeg ellenében!” Erre az ur egy osztrigával elnyeleté a' parány vízgömbkét, mi azonnal legdrágább, legbecsesb gyönggyé változék, 's nem soká mint elsőrendű ék csillogott egy hatalmas biralom koronáján.

Legyetek háziak! Ritkán láttassatok az utszán; házi élet oltár-szolgálat a' lányoknak. A' lélek is mint a' bőr szeplőt kap, ha soká ül a' napon. Lányok, kik az utszán honn találják magukat, otthon rendesen utszán vannak.

Legyetek hallgatók! Hol a' gólya ház fölött kelepel, ott senki sincs honn; a' mindig beszélő, mindig nyitott szájnak nincs mit zárnia sem feje-, sem szívébe.

Legyetek hűk! Legyetek hívek a' barátság- és szeretetben; legyetek hívek tinmagatokhoz: ám ingatagság legroszabb emléke a' szívnek: ha egyszer feledni vetemül, biz aztán tiz- 's husszor képes lesz arra.

Ennyiből áll drága szép olvasónőim 's hazám szeretve tisztelt lelkes lányai, mit ez alkalommal közleni kívánék veletek a' körötökben uralkodni ohajtandó szellemi divatról. Fogadjátok azt olly szívesen, mint milly őszinte érzelmekkel nyújtá igaz bíróségeketök elébe -- hő tisztelőtök

HÁBOR,
Nagy-Enyedről.

Különös szaglás. Egy deutschbrodi leánykáról hitelesen bebizonyított, hogy a' vadakat megérzette 's megállotta. — Korán sem csuda tehát, ha Albani bíbornok a' fiatal nőt az aggacskáktól csupán orrával tudta megkülönböztetni. — Némelly vakokról írják, hogy orraikon láttak. — Ugyan hova tűzék ezek a' szem- vagy orr-üveget?

Nagy emlékező tehetség. A' világ krónikája minden kétségen teljesíti azt, hogy 6-ik Kelemen pápa, Bonimontri Lőrincz, és Paschal mit sem felejtettek-el abból, mit csak valaha akár gondoltak akár irtak, 's tanultak. Pico de Mirandola és Seneca képesek voltak 2000 szót egy hallásra elmondani azon renddel, miként azok nekik fölolvastattak. Mithridates 22 nyelvet értett 's beszélt; — korunkban pedig Mezzofante 30-nál többen járatos. — Igen feltetsző ellentétben áll e' sokattudással a' rögtöni feledés, minő volt például az, midőn Messala Korvin, a' híres szónok, nemcsak egész mondókáját, hanem saját nevét is elfelejtette.

Kaczagás hatása. Némellyek komolyan állítják, hogy nevetés által sokan súlyos betegségeikből felgyógyultak, 's példaként említik Rotterdami Rezmant 's többeket. — De van példa is, hogy kaczagás következtében halál is történt; jelesen: Zenxis egy öreg anyókat festett, 's e' rajzolatja annyira megtetszett önmagának, hogy miatta halálra kaczagta magát. — Hasonló ehhez Philemon esete is, — ki barátjaival egykor kertjében sétálván egy feléjük közelgő szamarat vett észre, melly előlük egy tányér függét fölevett; — 's midőn Philemon rendeléséből egy kupabor tétetvén a' szamar elébe, ez hideg vérüleg ivott a' kupából, Philemon annyira kaczagott, hogy hahotája között meghalt.

PZ.

Különös idomú terem. — Parisban következő terv szerint szándékoznak tánczteremet építeni. Tegyen az ember asztalra egy aranyat, e' körül hasonló nagyságú más ötöt, úgy, hogy az egésznek öt szíromú virágalakja legyen. E' szerint fog öt terem a' közép terem körül, mellyben a' többit is hangával ellátandó zene leend, építtetni. Minthogy tolongás alkalmával a' fő teremben gyakran gátoltatik a' tánczfolyam, ezen elrendezés Terpsichore hódolójának kedves tünemény leend. Most ha egy teremben 24 pár tánczolhat, az így rendezett 5 kis teremben 60 pár kedvére lejthet. Ez öt levelű épületet azonkívül téres étcsarnok környezendi, melly a' vendégeknak kettős élelményt, a' tánczvigalom látását és zene hallását nyújtandja.

Előbbi rejtvény: KENYÉR.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.